

mistake was made in one of the first three blessings, then the second [prayer leader] begins from the first blessing. And if the mistake was made in the latter [three] blessings, the second [prayer leader] begins

with the blessing concerning worship [רצה].

טָעָה בְּאַחַת מִן הָאֲמֻצְעוֹת. אָבֵל אִם טָעָה בְּאַחַת מִן הַשְּׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת מִתְחִיל הַשְּׁנִי מִן הָרֵאשׁוֹנָה וְאִם טָעָה בְּאַחַת מִן הָאַחֲרוֹנוֹת יִתְחִיל הַשְּׁנִי מִן הָעֲבוּדָה:

KORACH FOR THURSDAY

קרח ליום חמישי

TORAH

תורה

כיוון בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ה דמילוי הה אחרונה דשם ב"ן לקנות הארת רוח משבת הבאה

כב ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלהי הרוח לכל בשר אל הרוח אחד יחטא ועל כל בשר העדה תקצף: ס כג וידבר ידוה אל משה לאמר: כד דבר אל העדה לאמר העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירם: כה ויקם משה

כב וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחַ לְכָל-בֶּשֶׂר הָאִישׁ אֶחָד יִחַטָּא וְעַל כָּל-הָעֵדָה תִּקְצֹף: ס כג וַיְדַבֵּר יְדוּהָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: כד דַּבֵּר אֶל-הָעֵדָה לֵאמֹר הֶעֱלוּ מִסְבִּיב לְמִשְׁכַּן-קֶרַח דָּתָן וְאַבִּירָם: כה וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל-דָּתָן וְאַבִּירָם

(22) They fell on their faces and said; O God, the God of the spirits of all flesh, if one man sins, shall You be angry with the entire Congregation? (23) And the Lord spoke to Moshe saying; (24) Speak to the Congregation saying; Get away from the dwelling of Korach, Datan and Aviram. (25) And Moshe arose and went

RASHI

רש"י

(22) **O God, the God of the spirits** — [I.e., Who] knows the thoughts [of every man]. Your attributes are not like those of flesh and blood. A king of flesh and blood against whom part of his country revolted does not know who the sinner is, and, thus, when he is angry, he exacts punishment from all of them. But as for You, all thoughts are revealed before You, and You know who the sinner is (Midrash Tanchuma Korach 7,

(כב) אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחַ. יוֹדֵעַ מִחֻשְׁבוֹת אֵין מִדְּבָרָךְ כְּמִדַּת בֶּשֶׂר וְדָם: מֶלֶךְ בֶּשֶׂר וְדָם שֶׁסָּרְחָה עָלָיו מִקְצַת מְדִינָה, אֵינוֹ יוֹדֵעַ מִי הַחוּטָא, לְפִיכָף בְּשֶׁהוּא בּוֹעֵס נִפְרָע מִכָּלֶם, אָבֵל אַתָּה לְפָנֶיךָ גְּלוּיֹת כָּל הַמִּחְשְׁבוֹת וַיֹּדֵעַ אַתָּה מִי הַחוּטָא: הָאִישׁ אֶחָד. הוּא הַחוּטָא וְאַתָּה עַל כָּל הָעֵדָה תִּקְצֹף? אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: יָפָה אֲמַרְתָּ אֲנִי יוֹדֵעַ וּמוֹדִיעַ מִי חָטָא וּמִי לֹא חָטָא: (כד) הֶעֱלוּ וְגו'. בְּתַרְגּוּמוֹ: "אֶסְתַּלְקוּ" מִסְבִּיב. מִסְבִּיבוֹת מִשְׁכַּן קֶרַח: (כה) וַיִּקָּם

Bamidbar Rabbah 11). **If one man** — [If one man] is the sinner, shall You be angry with the entire Congregation? The Holy One, Blessed is He, said, "You have spoken well. I know and will make known who has sinned and who has not sinned (Midrash Tanchuma Korach 7, Bamidbar Rabbah 11). (24) **העלו** — [Understand this] as is translated [by Onkelos]: אסתלקו: מסביב — Withdraw from around Korach's tent. (25) **And Moshe arose** — He thought

וְאֹל לֹת דָּתָן וְאַבִּירָם וְאֹל
בְּתֵרוֹהֵי סְבִי יִשְׂרָאֵל: כּוּ וּמִלִּיל
עִם כְּנִשְׁתָּא לְמִימַר זֹרוּ כְעַן
מִעֲלֹי מִשְׁכְּנֵי גְבֻרֵי חִיבֵי
הָאֵלִין וְלֹא תִקְרְבוּן בְּכֹל דִּי
לְהוֹן דְּלִמָּא תִלְקוּן בְּכֹל
חוֹבֵיהוֹן:

וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו וְקָנִי יִשְׂרָאֵל: כּוּ וַיֵּדְבֵר אֶל־
הַעֲדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים
הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְעוּ בְּכֹל־אֲשֶׁר
לָהֶם פֶּן־תִּסְפוּ בְּכֹל־חַטָּאתָם:

to Datan and Aviram, and the elders of Israel followed him. (26) And he spoke to the Congregation saying; Please get away from the tents of these wicked men, and do not touch anything of theirs, lest you be swept away because of all their sins.

RASHI

they would show him respect, but they did not do so (Midrash Tanchuma Korach 8, Bamidbar Rabbah 12).

רש"י

מִשָּׁה. (מדרש רבה) בְּסָבוּר שִׁישָׂאוּ לוֹ פָּנִים, וְלֹא עָשׂוּ:

PROPHETS Samuel I 12

נביאים שמואל א פרק יב

כּ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל לְעַמָּא לֹא
תִדְחִלוּן אִתּוֹן גְּרַמְתוּן יֵת כֹּל
בִּישְׁתָּא הָדָא בְרַם לֹא תִסְטוּן
מִבְּתַר פּוֹלְחָנָא דִּי וְתִפְלְחוּן
קֳדָם יְיָ בְּכֹל לִבְכוּן: כּא וְלֹא
תִסְטוּן מִבְּתַר פּוֹלְחַנְיָה וְלֹא
תִפְלְחוּן לְטַעוֹתָא דְאִינוּן לְמָא
וְלִית בְּהוֹן הַנְּאָה וְלֹא מְשִׁיבִין
אַרִי לְמָא אִינוּן: כּב אַרִי לֹא
יִרְחִיק יְיָ יֵת עֲמִיָּה בְּדֹל שְׁמִיָּה

כּ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם אֶל־תִּירְאוּ אֹתָם
עֲשִׂיתֶם אֶת כָּל־הַרְעָה הַזֹּאת אִיךְ אֶל־תִּסּוּרוּ
מֵאַחֲרֵי יְדוּהַ וְעַבַדְתֶּם אֶת־יְדוּהַ בְּכֹל־לִבְבְּכֶם:
כּא וְלֹא תִסּוּרוּ כִּי אַחֲרַי הִתְהוּ אֲשֶׁר לֹא־יוֹעִילוּ
וְלֹא יִצִּילוּ כִּי־תְהוּ הֵמָּה: כּב כִּי לֹא־יִטֹּשׂ יְדוּהַ
אֶת־עַמּוֹ בְּעִבּוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְדוּהַ
לַעֲשׂוֹת אֹתְכֶם לוֹ לְעַם: כּג גַּם אֲנֹכִי חֲלִילָה לִּי

רְבָא אַרִי רַעוּא קֳדָם יְיָ לְמַעַבְדַּד יִתְכוּן קְדְמוּהֵי לְעַם: כּג אַיְ אַנָּא חַס לִי מִלְּמַחְסֵי קֳדָם יְיָ מִלְּאֵת־מִנְעָא

(20) And Shmuel said to the people; Fear not. You have done all this evil but do not turn away from serving the Lord, rather, serve the Lord with all your heart. (21) And you shall not turn away, for then you would go after the futile which cannot profit nor deliver, for they are futile. (22) For the Lord will not abandon His people for the sake of His great Name, for the Lord has sworn to make you a people for Himself. (23) As for myself, far be it from me that I should

RASHI

רש"י

(22) For the sake of His great Name — for His name has spread regarding you that He is your savior and thus in order that His great Name not be diminished. הוֹאִיל — has

(כב) בְּעִבּוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. אֲשֶׁר יֵצֵא עֲלֵיכֶם שְׁהוּא מוֹשִׁיעֲכֶם וְלִמְעַן לֹא יִתְמַעַט שֵׁם גְּדוֹלוֹ: הוֹאִיל: נִשְׁבַּע: (כג) גַּם אֲנֹכִי. מֵאַחַר שֶׁתַּעֲשׂוּ אֹתְכֶם תְּשׁוּבָה:

sworn. (23) As for myself — after you will repent.

מַחֲטָא לַיְדוּהַ מִחֲדָל לְהַתְּפַלֵּל בְּעַדְכֶם וְהוֹרִיתִי
 אֶתְכֶם בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה וְהִשְׁרָה: כִּי אֵךְ וַיֵּרָאוּ
 אֶת־יְדוּהַ וְעַבְדֹתֶם אֹתוֹ בְּאֵמַת בְּכָל־לְבַבְכֶם כִּי
 רָאוּ אֶת אֲשֶׁר־הַגְּדֵל עִמָּכֶם:
 לְצִלָּאָה עֲלִיכוֹן וְאֶלֶיךָ יִתְכוֹן
 דַּתְּהִיכוֹן בְּאוֹרַח תִּקְנָא וְכִשְׂרָא:
 כִּי בָרַם דְּחִילוֹ מִן קָדָם יִי
 וְתִפְלְחוֹן קְדְמוּהֵי בְּקִשׁוּט בְּכָל
 לְבָכוֹן אַרְי תְּזוּ יַת דְּאִסְגֵי
 לְמַעַבְד עִמְכוֹן:

sin to the Lord in ceasing to pray for you, rather, I shall teach you the good and proper way. (24) Only fear the Lord and serve Him faithfully with all your heart, for see how great are the things which He has performed for you.

WRITINGS Psalms 107

כתובים תהלים פרק קז

יֵא אַרוֹם סְרִיבוּ עַל מִימְרֵיהַ
 דְּאֵלֶהָא וּמִלְכַת עֲלֵאָה רְחִיקוֹ:
 יב וְתִבְר בְּלַעֲוִיתָא לְבְהוֹן
 אֲתִקְלוּ וְלִית דְּסַעֲיָד: יג וְצִלוּ
 קָדָם יִי בְּדַעֲיָק לְהוֹן
 מִמְעִיקְתְּהוֹן פְּרָקְנוֹן:
 יד אִפְקִינּוֹן מַחְשׁוּכָא וְטוּלָא
 דְּמוֹתָא וְשִׁלְשׁוּתְהוֹן יִתְרַע: טו יְהוּדוֹן קָדָם יִי מְטוּל חֲסָדֵיהַ וּמִשְׁתַּעֲזוֹן פְּרִשׁוּתֵיהַ לְבַגֵי נֶשֶׂא:
 יֵא כִּי־הִמְרוּ אֲמֹרֵי־אֵל וְעֵצַת עֲלִיוֹן נֶאֱצוּ: יב וַיִּכְנַע
 בַּעֲמַל לִבָּם כִּשְׁלוֹ וְאִין עֲזָר: יג וַיִּזְעַקוּ אֶל־יְדוּהַ
 בְּצָר לָהֶם מִמַּצְקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם: יד יוֹצִיאֵם מִחֹשֶׁךְ
 וְצִלְמוֹת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יִנְתֵן: טו יוֹדוּ לַיְדוּהַ חֲסָדוֹ
 וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי אָדָם:

(11) Because they rebelled against the Word of God and rejecting the counsel of the Most High. (12) He humbled their heart with hard labor they stumbled and there was no one to help. (13) And they cried out to the Lord in their trouble and from their distress He saved them. (14) He brought them out of darkness and the shadow of death breaking their shackles asunder. (15) Let them give thanks to the Lord for His lovingkindness and for His wondrous deeds to mankind.

RASHI

רש"י

(11) **Because they rebelled against the Word of God** — *punishments only come upon a person because of his sin.* (יא) כִּי הִמְרוּ אֲמֹרֵי אֵל. אִין פּוֹרְעֵנִיּוֹת בָּא עַל הָאָדָם אֶלָּא בְּעוֹנוֹ:

Mishnah Chullin, chapter 11

משנה חולין פרק יא

(1) The law regarding the first of the fleece [which is given to the priest each time one shears his sheep (see Deuteronomy 18:4)] is in force both in the Holy Land and outside it [the רבנו עובדיה מברטנורא
 א ראשית הגז נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית
 א ראשית הגז. כל הגוזו צאנו ואפילו גוזון מאה פעמים נותן מן הגיזוה מתנה לכהן: נוהג בארץ ובחוצה לארץ.]

Gemara, however, brings the view of Rabbi Elai'i who disputes this and maintains that a *gezeirah shaveh* (the use of the same or similar words in two different areas) teaches us that it has the same law as *terumah*, hence, the law regarding the fleece is in force only in the Holy Land; the *halachah* follows this view], both during the existence of the Temple and after it, regarding non-consecrated animals but [is] not [in force regarding] consecrated animals [even where the sanctity is for its value (קדושת דמים) since the verse

states: “The first of the fleece of **your** sheep” (Deuteronomy 18:4)]. The law regarding the shoulder, cheeks and stomach is more stringent than the law of the first of the fleece; for the law of the shoulder, cheeks and stomach applies both to herds and flocks, whether they are many or few [even where one slaughters one animal], whereas the law of the first of the fleece applies only to sheep, and only when there are many. (2) How much [sheep] is [considered] many? The School of Shammai say; [At least] two sheep, for it is written; “A man shall nourish a young cow and two sheep.” (Isaiah 7:21) The School of Hillel say: Five, for it is written: “Then Avigayil made haste and took and] five sheep ready prepared” (Samuel I 25:18) [i.e., for doing with all five of them a *mitzvah* meaning, the first of the fleece]. Rabbi Dosa ben Harkinas says; Five sheep, when each produce [a fleece weighing] a *maneh* and a half [150 dinar], are subject to the law of the first of the fleece. but the Sages say; Five sheep, whatever their fleece weigh [even if the five produce fleece weighing as little as 60 *sela*; however, less than this amount, even the Sages agree, would not be subject to the gift of fleece]. And [if one sheared many animals and wanted to give fleece to many priests] how much should one give him [i.e., the minimum amount that he may give to each priest]? [A sufficient amount which will produce] the weight, of five *sela* in Judah which is equal to ten

רבנו עובדיה מברטנורא

והאידנא נהוג עלמא כר' אלעאי דאמר ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ, דיליף נתינה נתינה מתרומה, מה תרומה אינה נוהגת אלא בארץ, אף ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ. ורבותי הורו במתנות נמי דאין נוהגות אלא בארץ, דראשית הגז והמתנות שוין הן. ולא הודו להן שאר חכמי הדור: **במוקדשים**. אפילו קדשי בדק הבית. משום דכתיב גז צאנך, ולא של הקדש: **נוהגים בבקר ובצאן**. דכתיב (דברים יח) אם שור אם שה: **ובמועט**. אפילו לא שחט אלא אחת: **אלא ברחלות**. כתיב הכא (שם) גז צאנך, וכתיב התם (איוב לה) ומגז כבשי יתחמם, מה להלן כבשים, אף כאן כבשים: **ב ושתי צאן**. אלמא תרתי מקרי צאן: **שנאמר חמש צאן עשויות**. שמעשות את בעליהן ואומרות לו קום עשה מצוה חדשה שלא היתה מצוה עליו בפחות מכן, והיינו על כרחך ראשית הגז דכתיב ביה צאן דמשמע מרובה, דאילו בכור כתיב בכור שור, דמשמע אפילו חד, וכן מתנות (כתיב) אם שור אם שה: **מנה מנה ופרס**. כל אחד מנה חצי. ובציר מהכי לא חשיב גז, שזו פחות שבגזיות: **בכל שהן**. לאו דוקא, דבפחות מששים סלעים לא מיחייב בראשית הגז. אלא משום דר' דוסא יהיב שיעורא רבה, קרי תנא לשיעורא זוטא דרבנן כל שהן. והסלע משקלו עשרים וארבע מעים, ומשקל כל מעה ששה עשר גרעיני שעורה: **כמה הוא נותן לו**. הבא לחלק ראשית הגז שבידו, לא יפחות לכל כהן ממשקל חמש סלעים צמר: **מלובן** ולא שיהיה חייב הישראל ללבנו, אלא שיתן לו שיעור מן הצמר הצואי דהיינו

ושלא בפני הבית, בחלין אבל לא במקדשין. הָמָר בְּזֹרֵעַ וּבְלַחְיִים וּבְקִבָּה מְרֵאשִׁית הַגִּז, שֶׁהַזֹּרֵעַ וְהַלַּחְיִים וְהַקִּבָּה נֹהֲגִים בְּבִקְרָא וּבְצֹאן, בְּמִרְבֵּה וּבְמוֹעֵט. וְרֵאשִׁית הַגִּז, אֵינוֹ נֹהֵג אֶלָּא בְּרַחֲלוֹת, וְאֵינוֹ נֹהֵג אֶלָּא בְּמִרְבֵּה: **ב** וְכֵמָּה הוּא מְרַבֵּה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי רַחֲלוֹת, שְׁנַאֲמַר (ישעיה ז), יִחִיָּה אִישׁ עֲגֵלַת בֶּקָר וּשְׁתֵּי צֹאן. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, חֲמִשׁ, שְׁנַאֲמַר (שמואל א כה) חֲמִשׁ צֹאן עֲשׂוּיֹת. רַבִּי דוֹסָא בֶן הֶרְכִּינֵס אוֹמֵר, חֲמִשׁ רַחֲלוֹת גּוֹזְזוֹת מִנֶּה (מִנֶּה) וּפְרָס, חִיבוֹת בְּרֵאשִׁית הַגִּז. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, חֲמִשׁ רַחֲלוֹת גּוֹזְזוֹת כָּל שָׁהֵן. וְכֵמָּה נֹתֵנִין לוֹ, מִשְׁקַל חֲמִשׁ סְלָעִים

sela in the Galil, of bleached wool, but not dirty wool [i.e., there must be in the dirty wool more than five *sela* so that, after bleaching and combing, there remain five *sela* of bleached wool], sufficient to make from it a small garment, for it is written: “[And the first from the fleece of your sheep, you should] give to him. [For the Lord your God has chosen him out of all your tribes, to stand and **serve**.]” (Deuteronomy 18:4-5)

That is, it should be worthy enough to be called a gift [so that one may make from it a garment with which the priest may serve. The smallest such garment is the priestly belt. The percentage of fleece to be given is not set Biblically; however, the Sages set the amount as one of sixty]. If the owner did not manage to give [the fleece to the priest] until it had already been dyed, he is exempt [since once he dyed it, he acquires ownership through change and he is now considered as one who damaged priestly dues. And one who damages priestly dues is not obligated to pay, since he can say to any priest demanding payment: I had not intended to give it to you; rather, to another priest]. If he only bleached it, but did not dye it [this is not considered enough of a change in the status of the fleece to acquire ownership and], he is still liable. If one bought the fleece of [i.e., still connected to] a flock belonging to a gentile, he is exempt from the law of the first of the fleece [the verse states: “Of your sheep,” and the sheep, in this case, is not his]. If one bought the fleece of a flock belonging to his neighbor and the seller kept some [of the sheep unshorn] for himself, the seller is liable, but if he didn't leave any over, the buyer is liable [since the seller may say: I didn't charge you anything for the dues]. If he had two varieties of wool, [for example] grey and white, and he sold the grey, but not the white [white being better than grey], or [if he sold the wool] of the males, but not of the females [female wool is softer], each [the seller and buyer] must give [the first of the fleece] for himself.

רבנו עובדיה מברטנורא

שאינו מלובן עד שכשילבננו הכהן יעמוד על משקל חמש סלעים צמר מלובן: **כדי שיוכל לעשות ממנו בגד קטן**. הראוי לשירות. ומאי נידוה, אבנט. מדסמך קרא אחר ראשית הגו מיד, כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטך לעמוד לשרת, שמעינן מינה דהכי קאמר, תן לו מראשית גז צאנך כדי שיוכל לעשות בגד לעמוד לשרת, והקטן שבבגדים הראוי לשירות הוא אבנט והוא נעשה מחמש סלעים צמר מלובן. וראשית הגו אין לו שיעור מן התורה. ומדברי סופרים שלא יפחות מאחד מששים. ואין חייב בראשית הגו עד שיגזוז חמש צאן, ותהיה גזות כל אחת מחמשתן אין פחות משתים עשרה סלע, שאם היתה גזות אחת מהן פחות משתים עשרה סלע אע"פ שחמשתן גוזזות יותר מששים סלעים הרי זה פטור: **עד שצבעו** בעליו קודם שנתנו: **פטור**. מלתנו עוד, דקנייה בשינוי והוי ליה כמויק מתנות כהונה או שאכלך, דפטור: **ולא צבעו**. אין זה שינוי ואכתבי בעינייה הוא: **הלוקח גז צאנו של נכרי**. כשהוא מחובר לצאן, פטור, דגז צאנך כתיב, והאי צאן לאו דידיה הוא, ואצאן קפיד רחמנא ולא אגזיז דידיה: **אם שייר המוכר חייב**. דאמר ליה לוקח, מתנה דכחן גבך היא: **ואם לאו הלוקח חייב**. דאמר ליה מוכר, מתנה דכחן לא זבני לך: **שחופות**. לא שחורות ולא לבנות: **זה נותן לעצמו**. הלוקח נותן לעצמו על מה שלקח, והמוכר נותן לעצמו על מה ששייר אצלו. דגזות הלבנות טובה משל שחופות, וכן זכרים ונקבות גזות הזכרים קשה והאי דנקבות רכיך:

ביהודה, שהן עשור סלעים בגליל, מלובן ולא צואי, כדי לעשות ממנו בגד קטן, שנאמר (דברים יח), תתן לו, שיהא בו כדי מתנה. לא הספיק לתנו לו עד שצבעו, פטור. לבנו ולא צבעו, חייב. הלוקח גז צאנו של נכרי, פטור מראשית הגז. הלוקח גז צאנו של חברו, אם שייר (המוכר), המוכר חייב. לא שייר הלוקח חייב. היו לו שני מינין, שחופות ולבנות, מכר לו שחופות אכל לא לבנות, זכרים אכל לא נקבות, זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו:

Gemara Chullin, 138a

גמרא חולין דף קל"ח.

[The Mishnah stated:] And how much should one give him [i.e., the minimum amount he may give to each priest? The weight of five *sela* in Judah, which is equal to ten *sela* in the Galil,] of bleached wool. It was taught: This does not mean that one must first bleach it and then give it to him, rather, after the priest has bleached it, there should be enough for the weight of five *sela*. [The Mishnah stated:] Sufficient to make from it a small garment. From where is this derived? Rabbi Yehoshua ben Levi said: It is written: “[And the first from the fleece of your sheep, you should give to him. For the Lord your God has chosen him out of all your tribes,] to stand and serve.” (Deuteronomy 18:4-5) That is, it should be worthy enough to be called a gift so that one may make from it a garment with

which the priest may serve. And what is that? The belt. Perhaps, it means the robe? If you grasp a lot, you did not grasp at all [i.e., you can't hold it]; if you grasp a little bit you grasped. Perhaps it means the cap of wool? For we learned: There lay a woolen cap on the head of the High Priest upon which was placed the *Tzitz* [of gold] in order to fulfill that which is written: “And you will place it upon a string of [wool dyed] green[ish-blue].” (Exodus 28:37) The verse states: “[To stand and serve in the Name of the Lord —] he and his sons.” (Deuteronomy 18:5) That is an article worn alike by Aharon [i.e., the High Priest] and sons [i.e., ordinary priests and thus it, cannot be an article used for the *Tzitz*]. But the belt is not worn alike? This is no difficulty for he that holds that the belt worn by the High Priest on Kippur [which was of linen only] was not similar to the belt worn by the ordinary priest [since all year round the High Priest and the ordinary priest wore a belt of linen and wool]. But what may be said according to the one that holds that the belt worn by the High Priest [on Kippur] was similar to the belt of the ordinary priest [and thus, during the rest of the year they were not similar]? The name belt [though they were not similar] is found with both. We learned: If a man sheared the first sheep and immediately sold it, Rabbi Chisda says: He is liable [to give the first of the fleece]. But Rabbi Natan bar Hoshai says: He is exempt. Rabbi Chisda says: He is liable because he has shorn. Rabbi Natan bar Hoshai says: He is exempt, because at the time that the required amount of fleece had been reached, one must be able to refer to the sheep as “Your sheep.” [Here, when the obligation of the first fleece falls due, namely, with the shearing of the fifth sheep, he had already sold the first four.] We learned [in the Mishnah:] If one

וּכְמָה נוֹתֵן לוֹ וְכוּ' תָנָא לֹא שְׂלֵבֵנְנוּ וְיִתְּנֵנוּ לוֹ אֶלָּא שְׂלֵבֵבְנֵנוּ כִּהְיֵן וַיַּעֲמוּד עַל חֻמֶּשׁ סֹלְעִים כְּדֵי לַעֲשׂוֹת בְּגָד קָטָן. מְנַהֲנֵי מִיְלֵי אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי אָמַר קָרָא (דְּבָרִים י"ח) לַעֲמוּד לְשֵׁרֵת דְּבַר שְׁהוּא רְאוּי לְשִׁירוֹת מְאִי נִיהוּ אַבְנֵט אִימָא מְעִיל תְּפִשֵׁת מְרוּבָה לֹא תְּפִשֵׁת תְּפִשֵׁת מְרַעֲט תְּפִשֵׁת. וְאִימָא כִּיפָה שֶׁל צִמָּר דְּתַנְיָא כִּיפָה שֶׁל צִמָּר הֵיִתָּה מוֹנַחַת בְּרֵאשׁ כִּהְיֵן גְּדוּל וְעֲלִיָּה צִיץ נִתָּן לְקַיִים מַה שְׁנֹאמַר (שְׁמוֹת כ"ח) וְשִׁמַּת אוֹתוֹ עַל פְּתִיל תְּכֵלֶת אָמַר קָרָא הוּא וּבְנָיו דְּבַר הַשְּׁוֹה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו אַבְנֵט נְמִי לֹא שְׁוֹה הֵנִיחָא לְמָאן דְּאָמַר אַבְנֵטוֹ שֶׁל כִּהְיֵן גְּדוּל לֹא זְהוּ אַבְנֵטוֹ שֶׁל כִּהְיֵן הֲדֵיוּט שְׁפִיר אֶלָּא לְמָאן דְּאָמַר זְהוּ אַבְנֵטוֹ שֶׁל כִּהְיֵן הֲדֵיוּט מְאִי אִיכָא לְמִימָר שֵׁם אַבְנֵט בְּעוֹלָם. לֹא הִסְפִּיק לִיתְּנֵוּ וְכוּלֵי אִיתְּמַר גְּזוּ וּמְכַר רֵאשׁוּנָה רַב חֲסֵדָא אָמַר חֵיִיב רַבִּי נִתָּן בַּר הוֹשַׁעְיָא אָמַר פְּטוּר. רַב חֲסֵדָא אָמַר חֵיִיב דְּהָא גְּזוּ. רַבִּי נִתָּן בַּר הוֹשַׁעְיָא אָמַר פְּטוּר בְּעֵידָנָא דְּקָא מְלֵא שִׁיעוּרָא בְּעֵינֵן צֹאנָךְ וְלִיקָא. תַּנְן הַלּוֹקַח גְּזוּ

bought the fleece of a flock belonging to a gentile, he is exempt from the first of the fleece. It follows from this, that had he acquired the flock for the time he was shearing, he would be liable to the first of the fleece. But why? Does each not leave his possession after it has been shorn. [A question to Rabbi Natan bar Hoshai.] Rabbi Chisda interpreted this according to the view of Rabbi Natan bar Hoshai as follows: He granted him possession of the flock for thirty days.

זוהר קרח דף קע"ח ע"א

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגומר. רבי אבא פתח (ישעיה מ) היושב על חוג הארץ וגומר. תא חזי בד בעא קדשא בריך הוא למברי עלמא סליק ברעותא קמיה וברא ליה באורייתא (כד סליק ברעותא קמי קדשא בריך הוא למברי עלמא אסתכל באורייתא וברא ליה) ובה אשתכלל הדא הוא דכתיב (משלי ח) בהקיננו שמים שם אני. וכתיב (שם) ואהיה אצלו אמן. והא אוקמוה אל תקרי אמן אלא אמן. בד אתא למברי אדם והא אתמר אמרה תורה וכי למננא אתקריאת ארך אפים ורב חסד. בההיא שעתא דנפק אדם לעלמא הוה זיו פרוצופא דיליה מעילא ומתתא והוה דחלין מגיה כל ברין ואוקמוה תא חזי לא אתקנים עלמא ולא אשתלים עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא ואתקדש יומא ואתתקן ברסיא קדישא למלכא בדין אשתלימו עלאי ותתאי ואשתכחו חדוון בכלהו עלמין בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא הוה נפקי רוחיהון דשדין לאתברי גופא דלהון ואתקדש יומא ולא אתבריוא אשתאר עלמא כמה דאתפנים מעבידתא ואסתחר (ואתחסר) בין דאתקדש (עלמין) ישראל ואשתלימו בדרגיהון ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא כד (בדין) אשתלים ההוא פנימא דעלמא דמסטר שמאלא ועל דא בעאן לאתדכאה ליואי וכדין כלא אתכליל בימינא ועלמא לא אתפנים ובגין כך כתיב ועבד הלוי הוא. הוא אשלים לסטר שמאלא הוא אשלים לפנימו דעלמא ואפילו ההוא סטרא דצפון דאשתאר חסר בעלמא כד ברא קדשא בריך הוא עלמא. ליואה בארונא אשלים לכלא מאי בארונא בההוא מטולא דהוה נטלי במשכנא אשתלים כל ההוא פנימו על ידיה הוא לעילא לשמאלא הוא אתכליל בימינא תו הוא דא עתיקא (ס"א) תא חזי ול"ג מן תו) אלמלא דינא לא אשתכח בעלמא לא חזי ידעי בני נשא מהימנותא עלאה ולא ישתדלוני בני נשא באורייתא ולא יתקיימו פקודי אורייתא פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא לגבי מלכא קדישא מאן עביד לה הוי אומר דא ליואה. ותו ועבד הלוי הוא כמה דאת אמר (דברים ד) כי יי הוא אלהים הוא אשלים שלימותא למהוי כלא חד הוא פשיטא לקבלא לכנסת ישראל כמה דאת אמר (שיר ב) שמאלו תחת לראשי בגין לחברא זונגא כחדא מאן אתער רחימותא הוי אומר הוא תו הוא כמה דאת אמר (ס"א) תו הוא דא עתיקא כמה דאת אמר כי יי הוא אלהים (תהלים ק) הוא עשנו ולו אנתנו עמו בגין כך הוא לתתא הוא לעילא הוא אתגלייא הוא סתים הוא אלהים. רבי יצחק אמר זמין קדשא בריך הוא לאנהרא לסיהרא כנהורא דשמשא ונהורא דשמשא יהא על חד שבע זמנין הדא הוא דכתיב (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה וגומר וכתיב (שם ס) לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף. וכתיב (שם) לא יהיה לך עוד השמש וגומר:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sefer Chasidim, 92-93

מספרי חסידים סימן צ"ב צ"ג

Something which helps bring one to piety, is סייג לחסידות החי יתן אל לבו מקראות ופגעי בני

that, “The living should take to heart” (Ecclesiastes 7:2) the occurrences and misfortunes that happen to people. He must know that all of this happens to them because of their sins and that they are punished measure for measure in a manner that corresponds to their sin. In this way, he will examine his actions, lest that which happened to them happen to him as well. All of Israel are guarantors for each other (Shavuot 39a).

If not for this responsibility for one another, one would not try to stop another from sinning and people would not turn their attention to seeking out and removing those who do evil. But [God decreed this responsibility] in order that they make hedges and fences [against sinning] so that they not transgress. “Indeed, all these God does twice or three times with a person.” (Job 33:29) Once a person has guarded himself from a [particular] sin and subdued his inclination a first, second, and third time, from then on the Holy One, Blessed is He, guards him.

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 10

(1) If someone says: I will not go down before the Ark [to act as prayer leader] because I am dressed in colored clothing, he should not act as the prayer leader for that prayer service even when dressed in white clothing. If someone says; I will not go before the Ark because there are sandals on my feet, he should not act as prayer leader even barefoot [in both cases we fear that he may have developed heretical tendencies (see Kesef Mishnah)]. (2) If someone cannot remember whether or not he prayed, he should not pray again unless he does it with the intention that this prayer be a voluntary one. For an individual may recite voluntary prayers all day if he wants to. If one is standing and praying and remembers that he has already prayed, he stops, even in the middle of a blessing. But if this happens during the evening prayer, he should not stop, because even from the outset he was praying with the understanding that it was not obligatory. (3) One who erred and recited the week-day Shemoneh Esreh on Shabbat has not

אָדָם וַיֵּדַע כִּי עַל חַטָּאֵיהֶם הָיָה לָהֶם כֵּן וּבְדַבָּר אֲשֶׁר וָדוּ נִפְרַע לָהֶם מִדָּה כִּנְגֵד מִדָּה וּמִתּוֹךְ כִּדּוּ יִשְׁפָּשֵׁשׁ בְּמַעֲשָׂיו כֵּן יִקְרָה לוֹ אֲשֶׁר קָרָה לָהֶם: כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרִבִים זֶה לָזֶה וְאֵלְמָלָא הָעֲרִבוּת לֹא הָיָה אָדָם מוֹחֵה בְּיַד חֲבִירוֹ עַל חַטָּאָיו וְלֹא הָיוּ נוֹתְנִים לֵב לַחֲקוֹר עַל עוֹשֵׂי רָשָׁע לְבַעֲרָם. אֲלֵא כִּדִּי שְׂעִישׁוּ סִיגוֹת וּגְדָרוֹת שְׁלֵא יַחֲטְאוּ. הֵן כָּל אֱלֹהִים יַפְעֵל אֵל פְּעָמַיִם שְׁלֹשׁ עִם גָּבֵר כִּיּוֹן שֶׁשָּׂמַר אָדָם עֲצָמוֹ מִן הָעֲבִירָה וְכִפָּה יִצְרוּ פְּעַם רִאשׁוֹנָה שְׁנִיָּה שְׁלִישִׁית מִכָּאן וְאֵלֶּךָ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמְרוֹ:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק י

א האומר איני יורד לפני התיבה מפני שבגדי צבועים אף בלבנים לא יעבור באותה תפלה. אמר איני עובר מפני שיש בגלי סנדל אף יחף לא יעבור: ב מי שנסתפק לו אם התפלל אם לא התפלל אינו חוזר ומתפלל אלא אם כן התפלל תפלה זו על דעת שהיא נדבה שאם רצה יחיד להתפלל כל היום תפלת נדבה יתפלל. מי שהיה עומד בתפלה ונזכר שכבר התפלל פוסק ואפילו באמצע ברכה. ואם הייתה תפלת ערבית אינו פוסק שלא התפלל אותה מתחילה אלא על דעת שאינה חובה: ג מי שטעה והתפלל של חול בשבת לא יצא

fulfilled his obligation. If he remembers while he is still praying [Shemoneh Esreh] he finishes the [last] blessing which he had begun and prays once more [the Shemoneh Esreh] of Shabbat. When does this apply, [when he erred on Shabbat] during the evening, morning, or *minchah* service. However, [if he erred on Shabbat] during the

mussaf service he stops even if he is in the middle of the prayer [and immediately begins the proper *mussaf* prayer]. So, too, if he completed the week-day [Shemoneh Esreh] prayer thinking [in error] that it was the *mussaf* prayer, he prays the *mussaf* prayer again. [He prays again,] regardless, whether it was the Shabbat, Festival, or new moon *mussaf* prayer.

ואם נזכר והוא בתוך התפלה גומר ברכה שהתחיל בה וחוזר ומתפלל של שבת. במה דברים אמורים בערבית או בשחרית או במנחה. אבל במוסף פוסק ואפילו באמצע הברכה. וכן אם השלים תפלה של חול על דעת שהיא מוסף חוזר ומתפלל מוסף אחר שבת ואחד יום טוב ואחד ראש חודש:

KORACH FOR THURSDAY NIGHT

קרח ליל ששי

צירוף יתרה

כו ואסתלקו מעלוי משכנא דקרח דתן ואבירם מסחור סחור ודתן ואבירם נפקו קימין בתרע משכניהון ונשיהון ובניהון וטפלהון: כח ואמר משה בדא תדעון ארי יי שלחני למעבד ית כל

כו ויעלו מעל משכון קרח דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: כח ויאמר משה בזאת תדעון כי ידוה שלחני

(27) So they withdrew from around the dwelling of Korach, Datan, and Aviram, and Datan and Aviram went out standing upright at the entrance of their tents together with their wives, their children, and their infants. (28) And Moshe said; With this you shall know that the Lord has sent me to do all these deeds, for I

RASHI

רש"י

(27) **Went out standing upright** — [I.e.] with a defiant bearing, to curse and to blaspheme, as in, "he stationed himself [in an arrogant manner] for forty days" (I Samuel 17:16), said in reference to Goliat (Midrash Tanchuma Korach 3, 8, Bamidbar Rabbah 12). **Their wives, their**

children, and their infants — Come and see how severe is [the punishment of] dispute. For the earthly courts do not punish until [an accused] has two [pubic] hairs [and is thus deemed an adult], and the heavenly court does not punish until one reaches the age of twenty, but here, even nursing babies perished (Midrash Tanchuma Korach 3).

(כו) יצאו נצבים. (תנחומא) בקומה וקופה להרף ולגדף, כמו (שמואל א, יז): "ויתיצב ארבעים יום" דגלית: ונשיהם ובניהם וטפם. בא וראה כמה קשה המחלוקת: שהרי בית דין של משה אין עונשין אלא עד שיביא שתי שערות, ובית דין של מעלה עד עשרים שנה, וכאן אבדו אף יונקי שדים: